

ונעת ילדים, מזמין אתכם המארח שלכם, וולט דיסני, לבקר בממלכה העליונה מכולן:

הנה לפניכם מסידרת אדוונצ'ר לאנד - ג'וני - המארוני המנומר

"מה זה, תמה קורט, האין זה גור מארוני מן היער שלי?" "כן, ענה רוני, זהו ג'וני שהגיע לכאן פצוע, ואנחנו טיפלנו בו כליכך יפה." אם כך, אמר קורט הרשע, "צריך להחזירו ליער." אבל אדון קורט, אמר רוני בנימוס ובעצב, "איפה היית כשהוא היה זקוק לך?"

לרוני לא עזרו טיעוניו הצודקים. קורט דיבר עם אבא, ואבא אמר לרוני שאין ברירה, צריך להחזיר את הגור ליער. רוני נשך את שפתו, נשק לג'וני, בכה קצת ושיחרר את המארוני. אבל אל נא תבכו גם אתם, קוראים יקרים, ככה לא גומרים סיפור כליכך יפה. הנה הסוף הטוב: ג'וני המשוחרר ניפנף בכנפיו שהחלימו ו- המריא באצילות. הוא הג פעמיים מעל הבית, חירבן על ראשו של קורט המנוול, וירד שוב על הכתף של רוני. אחר כך תפס מטאטא והלך לנמוך את הפרוודור.

רכה וצחורה ולידו יושב נער חביב, שמי רוני, אמר לו הנער, "וזהו סרן יחזקאל, הרופא של הגדר. הוא ירפא אותך ב" מהירות. בקרוב תוכל לחזור ליער."

ואכן, מקץ ימים אחדים הלך המארוני הקטן וחזאושש. קצין הרפואה יחזקאל קיבע את כנפו השבורה וחבש את פצעיו. אבא קנה ממנו את הטבק שלו, ואמא הביאה לו חלב. ג'וני היה לגור מארוני חביב וידידותי, ורוני החל מעסיקו בעבוד דות הבית השונות. הגור הקטן אהב לטאטא בונבו את חדרו של רוני וללקק בשפמו את האבק מן הפינות. בעזרת שינוי החדות של ג'וני הצליח רוני לחתוך ולניסו עצים לעגלת היד החדשה שלו, ואף השתמש בג'וני הנאמן כבבהמת-משא. חייהם של ג'וני ורוני התנהלו למופת. עד שיום אחד, 10 דקות לפני הסוף, הגיע לביתו של רוני קורט שומר-היערות.

ואבא אמר, "כנפו שבורה, צריך לקרוא לקצין-הרפואה, ואילו רוני אמר, "אקרא לו ג'וני. ג'וני, המארוני המנומר."

ג'וני, המארוני המנומר, נולד לאמא מארוני ולאבא מוזלמני ביער שמעבר ל- חצר. החיים התנהלו בשקט ובשלווה ו- ג'וני הקטן השתעשע עם אחיו הגורים, וגם למד לטפס על העצים. יותר מכל אהב ג'וני את רוזמרי, גורת-המארוני השכנה, והשניים אף החליטו להתחתן משיגיעו לפירקס. ואז, 20 דקות מתחילת הסיפור, אירע האסון: אל נווה-המארוני השלוו פרץ הסורף האש"פי ושיסה את שיניו בכל הבא על דרכו. אמא-מארוני ואבא מוזלמני נפלו ראשונים, ורוזמרי, ארו- סונו של ג'וני נטרפה שניה. ג'וני הפעוט ניסה להימלט, וכצפוי, שבר את כנפו.

כל אותו הלילה נדד המארוני הקטן בדרכים, כשהוא רעב ופצוע, ואף אחת מכל חיות-היער לא חמלה עליו ולא ניסתה להצילו. עייף ומרוט רץ רוני ב- שדות, ולפנות בוקר הבחינה עינו הברואה באור הבוקע ממרחקים. "ארוצה לשם," חשב ג'וני, אך בטרם הצליח להגיע אל משרתו, נפלה עליו תרדמה כבדה. משהתעורר ג'וני, מצא את עצמו במיטה

בוקר אחד, כשהתעורר רוני משנתו, שמע קול יבבה נונה בוקע ועולה מן ה- חצר. "מעניין מי זה יכול להיות בשעה כזאת?" תמה רוני, והנה, להפתעתו גילה מעבר לגדר גור מארוני קטן ומייבב. "אבא, אמא, הביטו!" קרא רוני ב- התרגשות, "ראו מה מצאתי!" אבא ו- אמא נחפזו לנשט אל הגדר ונתנו עיניהם הטובות בנור האומלל. "הבא נא לו מעט חלב, רוני, צמא הוא!" אמרה אמא,

רוני מקרונני וג'וני המארוני בתצלום משפחתי

שיח אמהות

- איזה ילד נחמד.
- תודה רבה, גם שלך ילדה מתוקה.
- תודה, גם שלך זיסקייט.
- תודה-תודה, גם שלך חמודי. קוצקלה... פוצקלה....
- מה את עושה עם שלך?
- אני מגדלת אותו למאה-מטר-גב, ואת?
- אני מגדלת אותו לפיזמונים, ואת?
- אני מגדלת את שלי למלכת-יופי או לכרור-ברזל, איך שהיא תצא, ואת?
- אני מגדלת אותה ליוצא.
- לבשר או לביצים?
- לכבר-אווז.

סיפור עצוב עם סוף שמח

בעיר אחת לא היתה אף פעם מילחמה ולא היתה רעידת-אדמה או שיטפון או התפרצות הר-געש ולא היה רעב או מגיפות נוראות ואיש לא מת על קידוש השם ואף אחד לא היה גיבור יותר מהשני ולא היתה שום שואה. וכל הפסלים ומעצבי-הסכיבה, שחיו באותה עיר, מתו ברעב, כי העירייה של אותה עיר לא הזמינה שום אנדרטה בארבעה מיליון לירות לזכר אותם אירועים עצובים שלא היו בה מעולם, ואף אחד מאז- רהיה לא נאלץ לשלם עבור הנצחת אותם מקרים שלא קרו. עד שיום אחד קם בעיר ההיא יועץ עירוני לענייני אמנות, שהוא במיקרה גם פסל ומעצב-סכיבה מובטל, שקינא בערים המאושרות על שואותיהן ואסונותיהן, והציע להקים אנדרטה בארבעה מיליון לירות לזכר אותם פסלים מיסכנים ומעצבי-סכיבות אומללים שחיו באותה עיר שלא קרה בה שום דבר מיוחד, ומתו מרעב. והוא הקים אנדרטה גבוהה-גבוהה, ועשה מיליונים.

לתרום - זה כמו להיות ירדן

בתמונה מימין: תעשיין עתיר-נכסים תורם הפצי אמנות יקר-יערך למוזיאון ישראל. בתמונה נראים התורם - שנחשד זה לא מכבר בעבירות כלכליות - ושר-האוצר, בעת מסירת התרומה. בתמונה האמצעית: תעשיין אחר, שגם הוא עתיר-נכ- יים, תורם הפצי-אמנות יקר-יערך ומערכת-ההיטים הדשה לכיתת זמישפט העליון. בתמונה נראים התורם - שהועמד לדין זה לא זכבר על עבירות כלכליות - והשר- עט העליון, בשעת מסירת התרומה. בתמונה משמאל: תעשיין שלישי, שגם הוא במיקרה עתיר-נכסים, תורם הפצי-אמנות

לאן לפנות את המפונים

מציעים שיפנו את תושבי-שכונות-העוני-הישנות אל שכר נות-עוני חדשות שיקימו במיוחד עבור העניים, ובמרחק ניכר משכונותיהם החדשות והלא-עניות. כדי לחסוך בכסף ובמשאבים הכרוכים בהעתקת העניים משכונות-עוני ישנה לשכונות-עוני חדשה, כדאי, למען המור ראל של תושבי השכונות הלא-עניות, להפציץ מן האוויר את שכונות-העוני ולחסל את המיבנים, את התושבים ואת הבעייה כולה.

יש במדינה שכונות-עוני, ובהן גרים עניים. המדינה מנסה לחסל את שכונות-העוני ולפנות את היושבים בהן. לשם כך מנסה המדינה להעביר את היוש- בים בשכונות-העוני לשכונות חדשות. תושבי השכונות החדשות כועסים מאד. הם קנו בתים בשכונות חדשות, המרוחקות במידת האפשר משכונות- העוני, והנה מביאים את תושבי-שכונות-העוני ממש אל בתיהם. הם כועסים כי הם חושבים שזה תכסיס שפל, והם

בתמונה מימין: תעשיין עתיר-נכסים תורם הפצי אמנות יקר-יערך למוזיאון ישראל. בתמונה נראים התורם - שנחשד זה לא מכבר בעבירות כלכליות - ושר-האוצר, בעת מסירת התרומה. בתמונה האמצעית: תעשיין אחר, שגם הוא עתיר-נכ- יים, תורם הפצי-אמנות יקר-יערך ומערכת-ההיטים הדשה לכיתת זמישפט העליון. בתמונה נראים התורם - שהועמד לדין זה לא זכבר על עבירות כלכליות - והשר- עט העליון, בשעת מסירת התרומה. בתמונה משמאל: תעשיין שלישי, שגם הוא במיקרה עתיר-נכסים, תורם הפצי-אמנות